

der dog ogsaa at burde henlede Opmærksomheden paa, at det er noget ejendommeligt, at man nu skrider til en Foranstaltning som denne, hvorved man giver Yderne af den Tiende, som nu bestaar, et Bidrag, og som det synes, et betydeligt Bidrag fra Statskassen, medens de andre, som allerede have klaret sig fra Tienden, ikke faa noget. Tiende er dog Tiende, men det er en Forskel, jeg vil markere, som fremtræder paa dette Punkt.

Jeg nævnte før, at man har foreslaaet meget omhyggeligt skrevne Regler for Fremgangsmaaden, og der er navnlig Tale om Tiendeafløsningskommissærerne og Tiendekommissionen. Jeg skal med Hensyn til denne sidste tillade mig at bemærke, at det forekommer mig mindre naturligt og rigtigt, at man vil lade Medlemmerne af Tiendekommissionen udnævne af Landbrugsministeren, medens det vilde være, forekommer det mig, det eneste rigtige at lade Udnævnelsen ske af Kongen. Det er jo et meget vigtigt Embede, som forhaabentlig ganske vist kun bliver kortvarigt — det bliver vel kun nogle Aar — men det vil dog være unaturligt at lade Medlemmerne af en Domstol, som er sidste Instans, — fra hvilken der ikke kan appelleres til nogen, navnlig naar den formelle Fremgangsmaade er rigtig iagttaget, — udnævne af Ministeren, hvoraf ogsaa følger, at han kan afskedige og sætte andre ind, hvorved hele Forholdet bliver mere usikkert. Det er desuden ogsaa i Strid med, hvad man har gjort i andre lignende Tilfælde. Jeg skal nævne Loven af 1ste April 1893 om Bonus ved Statsanstalten, i hvilken det udtrykkelig sagdes, at Kongen udnævner Medlemmerne af en saadan Kommission, og bestemtes, hvor stort et Honorar de skulle have. Det var ligeledes et kortvarigt Hverv, men det blev dog besat paa samme Maade som den, hvorpaa Domstolene blive besatte.

I § 14 er der Regler for, hvorledes Panthaverne i Tiende skulle dækkes. Jeg finder intet væsentligt at bemærke derved, men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at naar der staaar i det fjerde Stykke af § 14, at Panthaverne ere uden Hensyn til deres Rettigheders kontraktmæssige Indhold forpligtede til at modtage Fyldestgø-

relse af Afløsningssummen, saa opstaaer det Spørgsmaal, om de da ere pligtige at modtage det uden Opsigelse, eller hvilken Opsigelse der skal gives. Thi at de skulle modtage det, ligger i Forholdenes Natur. Selv om Gælden har staaet uopsigelig fra Debitors Side, hører det med til denne Sags Løsning i det hele, at Panthaverne maa have Dækning, men der er intet foreskrevet om Varsel, det gaar dog vel ikke an, at man uden videre giver 8 Dages Varsel, eller hvorledes man nu vil.

I § 17 er fastsat, at Landbrugsministeren skal bestemme, til hvilket Tidspunkt Tiendeafløsningskommissionen skal træde i Kraft, det maa blot være en 1ste Januar. Det er i og for sig en ligegyldig Sag med Hensyn til Afløsningskommissionen af Tiende, for saa vidt Afløsningssummerne ikke skulle udbetales kontant, men hvor der er Tale om, som her, at udbetale Panthaverne kontant, er det af Vigtighed, at man ved i Forvejen, hvornaar Pengene skulle udbetales. — I § 14 er der Spørgsmaal om, hvorledes Panthaverne i Kirketiende blive stillede, og der staaar, at den baandlagte Afløsningssum skal indgaa under Pantet i den afløste Tiendes Sted. Jeg ved ikke rigtig, hvorledes man har tænkt sig dette. Den retlige Konstruktion af dette Forhold maa være en ny Art legal Panteret, man vil give, thi ellers kan det ikke lade sig gøre uden videre, at dette kan substituere i Stedet for den tingløste Pantefordring. Men det hører jo til de Ting, man let vil komme ud over.

I § 15, 4de Stykke er der omtalt, hvad der skal ske, naar Kommissæren har afgjort de fremsatte Indsigelser mod de fremlagte Fortegnelser, og Tingen for saa vidt er i Orden; saa skal han tilføre Protokollen, at „Sognets Tiender nu ere afløste fra det Tidspunkt, som Landbrugsministeren bestemmer.“ Det er jo en Modsigelse. Enten ere de afløste nu, eller de ere afløste senere. Der kan ikke staa, at de skulle være afløste nu til et senere Tidspunkt eller fra et senere Tidspunkt.

Lovforslaget 4de Afsnit indeholder Regler om, hvorledes Kirketiendeejernes Stilling er. De Regler, der deri ere fremsatte, ere klare og tydelige og vel affattede, overgaa betydelig, hvad der hidtil